

druk toegezonden *De Vereenvoudigde Spelling*, een 30 groot-octavo bladzijden beslaande inleiding op zijn *Kollege Integraalrekening*: „een verdediging van de in dat boek gebruikte spelling”. Het stuk wil de vereenvoudigde spelling *en taal* — want Dr. B. erkent aanstonds, dat het dáár vooral om gaat — aan de studenten krachtig aanbevelen (contributie en adres der „Vereniging” worden zelfs medegedeeld). Om de bekende redenen: het *nieuwere taalinzicht*; de vrijmaking van ongeveer *de helft van den beschikbaren tijd op de lagere school*; het vermeende belang van Indië (waar men nu voor zijn gemak liever Engelsch gaat leeren!) en van Vlaanderen; de uitgemaakte zaak, dat het oude systeem niets is dan het resultaat van drie eeuwen misverstand, niets dan *dwaasheid, zothed, spelling- en buigings-onzin*, ja soms *waanzin*; dat na de tallooze bestrijdende pygmeeën ook de gigant Van Ginneken geveld is (door G. Royen natuurlijk: er bleef geen spaan heel van zijn artikelen); dat de overgroote meerderheid van de hedendaagsche taalgeleerden in het oude systeem den plicht opgelegd acht om de moedertaal fout te schrijven; dat zij toch op het *taalwaarnemende*, en niet meer op het taalwetgevend standpunt staan. De tegenstanders van Kollewijn zijn ook hier verblind door conservatisme en tot natuur geworden gewoonte, of leggen een haast *onbegrijpelijke onkunde* aan den dag; de voorstanders doen niets, dat niet meesterlijk, doorwrocht, en den vijand vernietigend is. — Vreemd is, dat Dr. B. schrijft *je hem, zijn, hij*, en er bijvoegt: lees *j'm, z'n, ie*. Ten opzichte van de „tusschenletters” *n* en *s* wil hij zelfs vrijheid geven om wat conservatiever te zijn dan Kollewijn. Maar *hun* in den accusatief, dat mag niet anders! En dat verscheidene vereenvoudigers nog bij woorden als *theorie, functie, stelling, regeering, commissie, wetenschap* de vrouwelijke pronomina gebruiken op schrift, is niets dan de nawerking der oude schrijftaalgewoonten. Dat verdwijnt, bedoelt hij, vanzelf bij de jongere generatie; zelf heeft hij echter ook al geen behoefte om hierin anders te schrijven dan te spreken. Dus: *functie — hij — zijn*, enz.

Het stuk bevat overigens meest, wat de medegedeelde brief ook inhoudt. Nieuws brengt het niet; de schrijver komt er rond voor uit, dat heel zijn betoog is ontleend aan enkele propagandistische boekjes en artikelen van Kollewijn, De Vooys, Royen en sommige andere voormannen van die school. Daarom doet het wat vreemd aan, dat hij zoo onbeschroomd lof en blaam uitdeelt naar welgevallen, vaak in de sterkste bewoordingen. Zeer betwistbare, soms puur fictieve voorstellingen neemt hij argeloos, critiekloos over. Zoo de fantasie van Kollewijn over de willekeurige vaststellerij der geslachten door Vondel en Hooft onder den drang van De Hubert's buigingsleer; en de onmogelijke vereen-